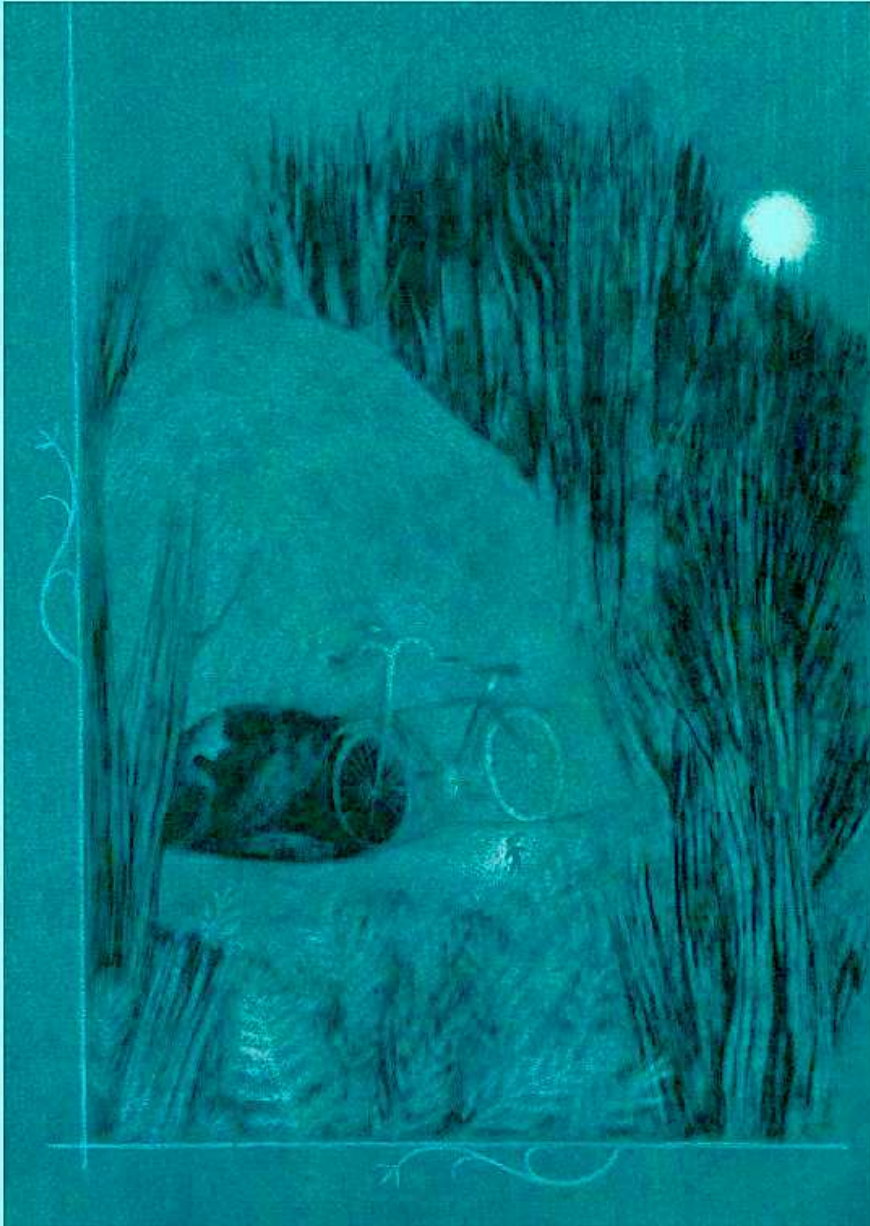

מונדיקו העליז

איטליה

בעיר איטלקית קטנה גרסנו חי פעם..
לא, לא מכשף.
חי שם פעם עובד כבישים מריו קוסטה.
ימים שלמים הוא עבד בשמש הדרומית
הלוהטת בדרך לכפר אירסינה.
ובשבתות היה עולה על זוג האופניים
שלו ורכב גבוה להרים.
פעם אחד ירד לילה כשמריו היה עוד
על פסגת הר כלשהו, והוא החליט ללון
במערה קטנה על חוף נחל בליאוסו.
בתאבון רב אכל את הגבינה עם
חתיכת הלחם האפוי בבית, ושתה קנקן
של יין לבן, ומיד אחר כך נרדם חזק.

כנראה ג'נריו הזקן לא סתם סיפר
שבמו עיניו ראה את מונקיקו. ואני יחד

עם עוד ילדים לא האמנו לו.
מונקיקו הקטן לא הניח למריו אפילו
לרגע. זריז כמו חתול, ערום כמו שועל,

הוא התעורר כי מישהו משך
בשערותיו. הוא העביר את ידו
בשערות.. אך לא היה שם דבר.
ופתאום אבן קטנה פגעה באוזנו ומריו
שמע צחוק שקט.
"הי-הי-הי!" ליצן בלתי נראה צחק בקול
דקיק כמו של יתוש.
בערפלי הבוקר נצנץ כובע אדום בהיר
ושוב – אף אחד...
"איזה פלא!" השתומם מריו ובאותו
הרגע גם התעטש.
"לבריאות מריו!" שרק לו מישהו קרוב
לאוזן.
כרגע מריו יכול היה כבר לראות אדם
מוזר שכובע אדום כיסה את פניו, ועל
רגליו סנדלי עץ.
"הרי זה הגמד השמח, מונקיקו!" ניחש
מריו.

הגמד הבלתי נלאה זרק לפניו של מריו חופני חול או התיז עליו מי הנחל. לשווא ניסה מריו לתפוס את המענה שלו ברגל או ביד. בקלות, כמו עז הרים, דילג מונקיקו מעל ראשו של מריו, והרעיש בסנדלי העץ שלו. וכאן בא שוב לעזרה ג'נריו הזקן. מריו נזכר בעצה ששמע מהזקן. "יש רק דרך אחת לרסן את מונקיקו" היה אומר ג'נריו "צריך להתכונן ולתפוס את הכובע האדום שלו. אם רק תוריד מראשו של מונקיקו את הכובע, הוא יהפוך למשרת נאמן שלך. ומאחר שכל החיים שלו מונקיקו מבלה בנחל או תחת האדמה, מוכרים לו מקומות סודיים, בהם הסתירו שודדים את האוצרות שלהם. ואל תחזירו למונקיקו את הכובע עד שהוא יוביל אתכם למקומות המסתור האלה. ואם תאמינו

למילים היפות של מונקיקו ותחזירו לו קודם את הכובע, אזי הרמאי הקטן רק יצחק מהטיפשות שלכם." מריו שמע בעצתו של ג'נריו. מונקיקו החצוף התקרב אל המעיל שלו ואז מריו הושיט את ידו.. והגמד לא הספיק לזוז הצדה כשהכובע האדום שלו היה כבר בידו של מריו. לשווא התחנן מונקיקו, עם דמעות בעיניו, שמריו יחזיר לו את הכובע, לשווא הוא הבטיח לא להטריד אותו יותר. מריו לא נכנע לתחנונים. מונקיקו נאלץ להוביל את מריו ישר אל עץ האלון, שבו השודד נינקו-ננקו הסתיר חלק מהאוצרות השדודים שלו. מריו חזר הביתה ותחילה הוא נח אחרי הדרך, ואחר כך נסע לעיר הגדולה פוטנצה ומשם הביא הרבה צעצועי ילדים לגרסנו שלו. במתנה לג'נרו הזקן

הוא קנה מקטרת יפה במיוחד, ולעצמו
אופניים חדשים.

הרבה שנים עברו מאז. ג'נריו הזקן
כבר נפטר מזמן. מריו קוסטה נעשה
לסבא, ובערבים, כשהוא יושב על
ספסל בגן, מספר לילדים על המפגש
שלו עם מונקיקו. והילדים, כמו הוא
בעצמו לפני שנים, מאמינים ולא
מאמינים לו.

רק על דבר אחד מצטער מריו - שלא
הוריד מרגלו של מונקיקו אחד מסנדלי
העץ שלו. כי אז גם הספקניים ביותר
מהילדים היו רואים שהוא מדבר אמת.